

SIMAI MIHÁLY

A Teremtés Mindenese

„A holtában lévő Egy emelkedhet holtában, és lehet örökkévaló, noha életében múlandó volt.”

(Schéner Mihály Ontológiájából)

A Mester csak az áramlást nézte már.

Az energiák tobzódásában kereste a rendszert.

Bölcs derűvel és gyermeki áhítattal figyelte, hogyan működnek az élet eleven sejtjei, hogyan liktetnek egy-egy festékrétegben s a földkéreg lemezeiben rezgések és rengések, hogyan áradnak, játszanak színek és formák, sugallatos fények és gonosz árnyak az Ember s a Természet veszedelmesen változó auráján, mit énekel a déli pólusnak az Északi Fény, s a déli fény-ikertestvér mit dalol a Nagy Metamorfózisról, hogyan táncol, kering, jajdul és ujjong Föld-Anyánk kozmikus sugár-áramlatok karján a szupernova-robbanásos mérhetetlen mennyei bálteremben... hogyan áramlik a Lét az anyagba a Szellemből... és vissza... és: hogy mi az ezer titok-réteggel takart, szakrális értelme mindezen gyönyörű és végzetterhes, porszemnyi és kozmikus méretű misztériumoknak...?!

A Mesterek Mestere volt már. Festő-Merlin, a színek varázslója. És Festő-Odüsszeusz is: az alkotás világának minden táját be akarta és be is tudta kalandozni.

A legmerészebb és legszabadabb lélek vetette első pillantását a világra 1923. január 9-én. Születése révén medgyesi (festői poézise telis-tele gyermekkori motívumokkal), de végtelenné tágult tudata Csabán–Pesten–Párizson át bejárta a Földet s naprendszereken–galaktikákon–galaxisfürtökön át bebolyongta a Mindenséget, Istennek minden fényből-szótt és árnyból-szótt álmódását.

Leonardói szellem lobogott benne. Teljességre törő Küldetéstudat. Az angyalnevű és -lelkű Édesanya mosolyoghatott az égben, látva, hogyan lesz színes ceruzákkal játszódo kisfiából a Teremtés Mindenese.

Játékmester volt. Szeretethozó garabonciás. Falovacskák ménesgazdája. És Ringlispi-les és Hajóhintás és Betyár és Huszár és Pásztorkirály a medgyesi Mihály-napi vásár színes forgatagából. Mihály arkangyal volt, ördögűző. És a Szépség Zászlóvivője. A Szerlemtenger Hajósa. És minden kocsiversenyek Győztese – a maga babaszerető kocsikáival. Poklokat megjárt Sámán volt, szörnyetegek földbe-dalolója. Lándzsa-ecsetű Sárkányölő.

Életöröm-Festő volt és Apparátcsík-Pukkasztó. Zseniális Játékszerkesztő. Ezer-Orcájú Harlekin. Minden Ördögi Játékok Elrontója, Leleplezője, Kikacagtatója. Az emberi gonoszság panoptikumának kikiáltója: „a karriert csináló Rossz alakja itt nyüzsög körülöt-tünk..!”

Fohász-szárnyú, fény-lelkű templomok újraálmódója-építője volt: együttesen a Száz Templom – EGY Hatalmas Kárpát-medencei Katedrális, színeiben az Összetartozás Hangjátéka zeng.

A Mester csak az áramlást nézte már. Legbelülről, hisz benne állt az áramlásban, sőt, már maga is áramlás volt. Az Áldás Áramlása. S mi, akik az Ő áramlását néztük, mi, akik részeltettünk az Áldásban, nem tudunk betelni a csodákkal.

„Ez szép! ez gyönyörű! ez isteni!

Még sok-sok évig tessék föszeni...!”

Fölötte a nyolcvannak s még alkotóereje teljében volt, mikor ezt írtam. Fényt fakasztott mindenből, amihez ért. Játszott nekünk és velünk. Vidám cikcakkokban iramlott föl-felé, szemközt az Öregség Nagy Fehér Lavinájával, s mi együtt nevettünk azon, hogy mindahányszor kicselezte. A Lavina hiába tátotta hatalmasra a száját, Schéner Mester föl-pattant egy épp arra vágózó huszárlóra, fölszállt gyönyörű viráglányok Zeppelinjére vagy egy angyalszárny-felhőre, vagy kivirágzott kezek emelték át a Lavina fölött, vagy átszök-kent egy mézeskalács-szív tükrén egy másik, igazabb valóságba.

Szerettük...? Persze, hogy szerettük, hisz mindannyiszor gyerekké vidámított bennünket.

Nem is lehetett nem szeretni, hisz Ő maga volt a Szeretet. Az Élet, az Ember, a Természet és a Teremtés Szeretete.

Mindent tudott már, mit földi ember tudhat. És rengeteget tudott a Tudhatatlanból is. Épp eleget ahhoz, hogy átragyogja egész lényét, egész művészetét.

A Törvényt tudta. Az Isteni Törvényt.

És Isten, akit annyiszor megnevettek már, azzal is, ahogy fittyet hányt a földi hatalmasságokra, Isten, aki még nálunk is jobban megszerette Schéner Mihály életben-gyökerező, Lélet-virágzó zsenialitását, azon a májusi hajnalon egy csupa-virág, galambok-röptette kocsikán (annak égi másán, mit valaha nekünk festett) fölemelte magához.

A Teremtés Mindenese most egy végtelen-hosszú, napsugár-hegyű, napsugárnyelű ecsettel fest.

Festi tovább - - -

az Élet Művét.